

CSODATEVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

II. János Pál:

Tartalomból:

Miseszándékok 2. old.

Részlet:

Michel Quoist: **Itt vagyok,
Uram!** című könyvéből
3. old.

Dömötör Tibor: Karácsony
(vers) 4. old.

A három fenyőfa
5. old.

Egyházközségi hírek
8. old.

Elgondolkodtató:

Karácsonyi történet
9. old.

**Alföldi Géza: Krisztus
lehajolt** (vers) 11. old.

Juci ünnepi receptjei:
„**Felhő szelet**”
12. old.

Kalendárium:

SZENT I. DAMAZUSZ PÁPA
13. old.

Anekdóták:

Egy templom hirdetőabláján!
17. old.

Viccek: 18. old.

Rejtély: 20. old.

Újévi ima

Egyetlen Isten! Atya, Fiú és Szentlélek! Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét, az évet, amely most kezdődik.

Neked ajánljuk, aki kezdetnélküli kezdet vagy, aki igazság és Szeretet vagy, aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy, Te légy jelen benne, és cselekedjél benne!

Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.

Az új évnek ezt az első napját az Ige földi születése titkával egyesítjük.

Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál, hogy egy legyen velünk.

Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül a názáreti Szűz anyaságát, akit Te, örök Atya, kiválasztottál, hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által, Aki a mi szeretetünk a kimondhatatlan Háromság titkában.

Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével.

„Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon!

Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes! Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!”

Újév alkalmával ezeket a kívánságokat fejezzük ki kölcsönösen egymásnak:

Jézus Krisztus nevében kezdünk újra!

Az Ő neve azt jelenti:

Isten üdvözít!

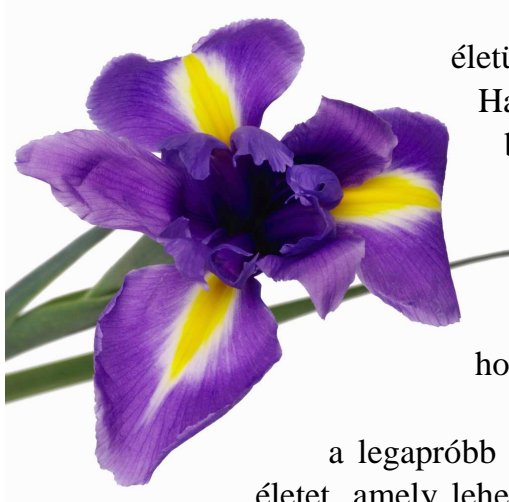
Miseszándékok

December (az esti szentmisék időpontja 17 h)

Szentek és ünnepeink

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	17h Lovászi Imréné Császár Piroska 9h: Bende Miklós este: Rózsafüzér Társulat élő és elhunyt tagjai	Szent Blanka Szent Lúcius Xavéri Szent Ferenc Damaszkuszi Szent János Szent Miklós Advent 2. vasárnapja Szent Ambrus
8. 9. 10. 11. 12. 13. 14.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Dunai Péter és neje, Kádár Rozália 9h: Fodor Lajos. Fodor Szilveszter, Szűcs Mária este: Mulati Jenőné Bóka Piroska, Márki Imréné Bóka Mária	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe Szent Valéria Szent Eulália Szent Damazusz pápa Chantal Szent Franciska Szent Lúcia Advent 3. vasárnapja Keresztes Szent János
15. 16. 17. 18. 19. 20. 21.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Szabó Etelka Somogyi István és szülők: Somogyi Ferenc és Devich Gizella 9h: Börcsök Károly és Pap Iona este: Papp Szilveszter és Sárkány Rozália, valamint elhunyt gyermekeik	Szent Valér Szent Albina Szent Lázár Szent Gracián Szent Teofil Advent 4. vasárnapja Kaniziusz Szent Péter
22. 23. 24. 25. 26. 27. 28.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	9h: Császár Gábor 9h: Hevesi András, Fenyvesi Géza, valamint élő és elhunyt családtagok 9h: Oltványi Ádám, Babarcsi Gizella és Mészáros István este:	Szent Flórián Kenty Szent János Ádám és Éva Karácsony, Jézus születése Karácsony 2. napja Szent István első vt. Szent János apostol Aprószentek
29. 30. 31.	Hétfő Kedd Szerda	9h: este:	Becket Szent Tamás Szent család vasárnapja Szent Libériusz Szent Szilveszter pápa

KÖSZÖNÖM

Tudnunk kell köszönetet mondani is, hiszen életünk minden napján Isten ajándékaival gazdagodunk. Ha valamennyit sorra vennénk, a szemünk káprázna a boldogságtól, mint ahogy ünnepi bál után csillog a szépségkirálynő szeme, amikor késő este összeszámolja a rengeteg ajándékot!... Akkor bizonyára hálásak lennénk Istennek és nagyobb bizalommal néznénk a jövő elé is, mert tudnánk, hogy Isten minden nap megmutatja bőkezűségét...

Itt a földön minden Isten ajándéka. Még a legkisebb, a legapróbb mindennapi dolgok is. Mindezek együtt alkotják az életet, amely lehet verőfényes, ragyogó, avagy sötét, ólmos felhőktől borús aszerint, hogy miképpen élünk ezekkel az ajándékokkal.

„...Ne tévedjetez tehát, szeretett testvéreim. Felülről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik. Nála nincsen változás, sem árnyéka a változandóságnak” (Jk., I,16-17).

Köszönöm, Uram, köszönöm.

Köszönöm a mai nap megszámlálhatatlan ajándékát.

Köszönet mindazért, amit láttam, hallottam, kaptam...

Köszönöm a hideg vizet, amely felébresztett, az illatos szappant, és a friss fogkrémet.

Köszönet a ruháért, amely testemet fedi; diszkrét színéért, jó szabásáért.

A pontosan megjelenő mindennapi újságért, a reggeli mosolyt keltő Móricka-tréfaért, a továbbhúzódó fontos tárgyalásokért és a győztes futballmeccsért.

Köszönet a motorizált szemétkocsiért, annak kísérőieért, füttyös kiáltásukért és az ébredő utca zajáért.

Köszönet a munkámért, a szerszámaimért, a fáradozásaimért...

Köszönöm a kezemben lévő fémet, amely hosszan feljajdul, amikor beléharap az acél olló, köszönöm a műhelyfőnök elismerő tekintetét és a befejezett darabokat továbbvivő kiskocsit.

Köszönet Béliért is, aki a reszelőjét kölcsönadta, Daniért, aki cigarettával kínált, és Karcsiért, aki ajtót nyitott előttem...

Köszönöm a hömpölygő utcát, amely magával sodor, a fénylő kirakatokat, a tovasurruló gépkocsikat, a siető gyalogosokat, az egész életet, amely itt folyt ma le a házak csipkés szélei között.

Köszönöm az ebédet, amely erőt adott, a pohár sört, amely oltotta szomjamat.

Köszönet a motorért, amely gyorsan oda vitt, ahová éppen igyekeztem, a benzinért, amely hajtotta, a szélért, mely arcomat cirógatta és a fákért, amelyek utam mentén sorra köszöntöttek...

Köszönet a gyermekért, akit játszani láttam a szemközti járdán,

Köszönet a görkorcsojájáért és a tréfás grimaszáért, amikor elesett.

Köszönöm az útközben kapott számos „Adjon Isten”, a kézfogásokat, amelyeket adtam s a mosolyokat, amelyeket röptében küldtek felém.

Köszönöm anyámat, aki otthon vár engem, köszönöm diszkrét szeretetét, cfsöndes jelenlétét.

Köszönöm e hajlékot, amely fölém borul és véd; a világító lámpafényt, a zenélő rádiót.

Köszönöm az esti napi-krónikát, a szombatesti vidám műsort.

Köszönöm a virágcsokrot az asztalom közepén: igazi remekmű...

Köszönöm a békés éjszakát,

Köszönöm a fényes csillagokat,

Köszönöm a csöndet.

Köszönöm az időt, melyet nekem adtál,

Köszönöm az életet,

Köszönöm kegyelmedet.

Köszönöm Uram, jelenlétedet!

Köszönöm, hogy hallgatsz a szómra figyelmesen, hogy a kezembe veszed és elfogadod képességeim csokrát, hogy átadd Atyádnak.

Köszönöm, Uram.

Köszönöm.

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Részletek Michel Quoist: Itt vagyok, Uram! című könyvéből)

Dömötör Tibor:

Karácsony

Karácsonykor:
Angyalok szállnak,
Híradást hoznak,
Béke jegyében,
Élet fényében,
Szentség lelkében,
Hívők hitében,
Krisztus képében
Földön jár az Isten.

Karácsonykor:
Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak,
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán,
Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember.

A három fenyőfa

Valahol a Libanon hegység nagy fenyőrengetegében élt egy fenyőmama és három kicsiny fenyőgyermek. Boldogan és gondtalanul éltek együtt, élvezték a tiszta levegőt, a szabadságot.

Egy napon a fenyőmama megkérdezte mindhárom csemetéjét, hogy mi szeretne lenni majd, ha felnő.

1. Semmi más nem szeretnék lenni, csak egy kis bölcső, mely kisgyermekeket ringat. Ha bölcsőt készítenének belőlem, akkor én nagyon boldog lennék!

2. Én arra vágyom, hogy egy nagy hajót építsenek belőlem, és sok tengeren utazhassak. Talán még arany, vagy ezüst rakományt is vihetek magammal!

3. Én nem szeretnék semmi más lenni, mint ami vagyok. Nem akarom, hogy kivágjanak!

Telt, múlt az idő, a kis fák megnőttek, mindegyikből sudár termetű szép szál fenyő lett.

Történt egyszer, hogy favágók járták az erdőt. Nézegették, méregették, vizsgálták a fákat. Bizonyára olyat kerestek, mely a legalkalmasabb lesz nekik. Megálltak az első fenyő mellett. A fa arra gondolt:

1. Vajon most jöttek értem?

A favágók megszemléltek, elővették a fejszéiket, és hatalmas csapásokkal kivágták. Hamarosan már a földön feküdt a szép, sudár fenyő. Miközben vitték ki az erdőből, a fa tele volt várakozással:

1. Vajon most készítenek belőlem bölcsőt?

A fából azonban nem lett bölcső. Lehántották a kérgét és erős deszkákat faragtak belőle. A deszkákat jászollá állították össze, a jászolat pedig megvette egy fogadós az istállójába a vendégek állatai számára.

A fácska nagyon szomorú volt.

1. Miért nem bölcsőt készítettek belőlem? Olyan szeretettel ringattam volna a csöppnyi kis gyermekeket!

Hamarosan azonban csodálatos esemény történt. Egy hűvös éjszakán, amikor a fogadó már zsúfolásig megtelt, az egyik házaspárnak már csak az istállóban jutott hely. Mária - mert férjével, Józseffel ő tért be ide - itt szülte meg elsőszülött fiát. A fenyőfából lett jászol tudta, hogy nem mindennapi eseménynek lehet tanúja. Isten az éjszaka sűrű csendjében

elküldte az ő egyszülött Fiát, hogy bemutassa szeretetét. "Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen."

Ó, mennyire örvendett a kis jászol!

1. Hiszen ez a csoda sokkal gyönyörűbb, mint a legszebb álmom! A jászolban Isten Fiát, a gyermek Jézust ringathatom.

Még más csodás dolgok is történtek azon az éjszakán, aminek a kis jászol tanúja lehetett. Testvérei azonban a távoli libanoni erdőben nem sejtettek semmit az ő sorsáról.

Évek teltek el, és megint favágók érkeztek az erdőbe. Nézegettek, méregettek, vizsgálgatták a fákat. Most a második fenyőtestvérnél álltak meg. A kalandvagyó fa azt gondolta:

2. Bizonyára eljött az ideje, hogy óriási hajót építsenek belőlem.

Nemsokára messzi tengereken járok majd.

Kivágták a második fenyőt is, de csak egy kis halászbárkát készítettek belőle. Hajnalonként egy tó vizén tűrte a szorgos halászok munkáját. Néha tele volt ficáncoló kis halakkal, máskor meg üresen kongott. Mint ahogy most is. Péter és András, a gazdái fáradtan mosták hálójukat a parton, a bárka meg üres gyomorral, könnyedén lebegett a tiszta vízben. Szegény fenyőfa unalmában így kesergett:

2. Miért is nem lehetett belőlem nagy, tengerjáró hajó! Úgy szeretnék drága kincsekkel megrakodva utazni a világban!

Egyszer csak egy nagy csapat emberre lett figyelmes. Egy férfi köré gyűlve közeledtek a parthoz. A fehér ruhás férfi beszélt a többiekhez, ők pedig figyelmesen hallgatták. A fenyő felismerte a fehér ruhás férfit.

2. Az Úr Jézus áll ott a parton!

Valóban ő volt, és már meg is szólította Pétert, beszállt a hajóba, és onnan tanította tovább a sokaságot. A kis csónak alig tért magához az örömtől:

2. De hát ez sokkal csodálatosabb, mint amit én szerettem volna! Hiszen az egész világ legdrágább kincsét hordozhatom, Isten egyszülött Fiát.

Most már nem telt el olyan sok idő, újból favágók érkeztek az erdőbe. A harmadik fa lélegzetvisszafojtva figyelte őket, sejtette, hogy most már ő kerül sorra.

3. Én itt akarok maradni a domb tetején, hogy csúcsommal Isten felé mutathassak!

A favágók azonban valóban őt szemelték ki. Könyörtelenül kivágták és már vonszolták is ki az erdőből.

3. Vajon mi lesz belőlem, ha már kivágtak? Mi szépet készítenek belőlem?

A favágók bevitték a városba, egy nagy udvaron legallyázták és felfektették a bakokra. A fenyő arra gondolt, most jön a fűrész, a gyalu, hogy a finom, csiszolt deszkákból, lécekből majd valami szemet gyönyörködtető készüljön. A munkások azonban csak durván leháncsolták, kettévágták, és a két részt keresztben egymásra rakva szorosan összekötötték.

Egy kereszt lett belőle.

A harmadik fenyőfa hirtelen rádöbbsent, hogy hamarosan valaki éppen őrajta fog elvérezni, őrajta harcolja meg haláltusáját és rajta függve leheli ki a lelkét.

3. Sohasem hittem volna, hogy ez lesz belőlem!

Amint ott feküdt levágott gallyai között, sorsára várva, egyszer csak furcsa zajt hallott, majd egy különös tömeget látott közeledni. A tömeg római katonákat kísért, akik egy embert fogtak körül. A megtört alak fején töviskorona volt. A Názáreti Jézus volt, Isten Fia, a Messiás.

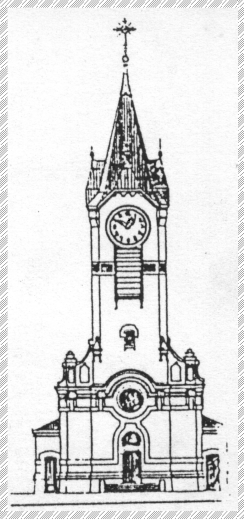
A fenyő érezte, hogy valaki felemeli, és az Úr Jézus vállára teszi. Jézus pedig vitte, vitte őt, a keresztet.

Elérkeztek egy Golgota nevű helyre. Ott rászögezték Jézust a keresztre. Sokan gúnyolták őt, azt kiáltották: "Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!" A harmadik fenyő tudta, hogy ez nem történhet meg! Hiszen az Isten Fia azért jött el a Földre a betlehemi kis jászolon keresztül, azért tanította az embereket, hogy földi élete végén itt, a golgotai kereszten feláldozza önmagát. Most fizeti meg az egész világ bűnének az árát azzal, hogy magára vállalja a büntetést.

3. Kimondhatatlanul hálás vagyok, hogy ennek a nagy ajándéknak én is a részese lehetek! Ha ott maradtam volna a domb tetején az erdőben, nem tudtam volna úgy felmutatni Isten szeretetére, mint most.

Így lett a betlehemi bölcső Isten lehajló szeretetének, a golgotai kereszt pedig az ő megbocsátó kegyelmének a jelképe.

Egyházközségi hírek:

Plébániai kormányzónkat, **Liszkai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-289-5397, 273-260.

Miserend:

kedd-szombat: 17.⁰⁰

vasárnap: 9.⁰⁰ és 17.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Keddtől – péntekig: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A röszei plébániahivatalt ezentúl mobiltelefonon is hívható:

06-30-359-1050.

A plébánia weboldala: www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

December hónapban a szentmisék rendje:

Adventben:

kedd-péntek: 6.30   szombat: 17.00   vasárnap: 9.00 és 17.00

Advent után:

kedd-szombat: 17.00   vasárnap: 9.00 és 17.00

A „Szállást keres a Szent Család kilenced” ájtatosságot a hajnali Rorate-misék után tartjuk.

December 12-én, 18 órai kezdettel Luca-nap előesti **alkotóházat** tartunk a bér málkózás előtt álló katekumenek ill. minden érdeklődő középiskolás számára a plébánia udvarán található hittanteremben. Az alkotóház keretében olyan ajándékokat készítünk, melyeket jótékonysági céllal árusítunk majd a Falukarácsony alkalmával. A befolyt összeget egy Röszkéről elszármazott, jelenleg Szegeden élő, nehéz sorsú családnak ajánljuk fel karácsonyi ajándékkul!

December 18-án karácsonyi CARITAS csomagok készítésére kerül sor kora délutántól a hittanteremben. Minden segíteni kész embert szeretettel várunk!

Idén december 21-én, 22-én és 23-án lesz községünkben a betlehemezés. Akiknél eddig nem voltak, de most szeretnék, hogy menjenek, kérjük, jelezzék a sekrestyében, vagy **Ábrahám Judit tanárnőnél**.

December 24-én, karácsony Szenteste **16 órakor** kezdődik az idősek ünnepi szentmiséje (vigília-mise), melynek keretében az iskolás fiatalok betlehemes játékot adnak elő.

December 26-án este és 27-én NEM LESZ SZENTMISE templomunkban.

December 31-én, Szent Szilveszter pápa emléknepján, a polgári év utolsó napján, 16 órakor lesz a „Te Deum”, vagyis az év végi hálaadó szentmise.

2008. január 1-én, Szűz Mária, Isten Anyja ünnepén, az újév első napján, ünnepi miserend lesz templomunkban (9 és 17 órakor).

Börcsök Eszter rovata

Elgondolkodtató!!!**Tanulságos történetek!**Karácsonyi történet

(SERBÁN ANDRÁS igaz székely ember emlékének)

Mi, gyerekek, nagyon vártuk az első havat. Karácsonytájt érkeztek meg nyugat felől a szürke fellegek, s letették terhüket a hegyek koszorúja övezte völgyben, de nem olyan városias, hosszú szállingózás módján, hanem vastag bunda alá került a táj, a falu. Az iskolának akkor egyszeribe vége szakadt, a szünidő kezdetét nem a kalendárium betűi, hanem az első hó jelentette. Mi már december eleje óta a reggeli felkelés után azonnal az ablakhoz siettünk, hogy ledörzsölve a jégvirágokat, megláthassuk az első havat, szabadságunk kezdetét.

Idén sem kellett csalódnunk. Már november végén megjelentek a fellegek, Andrásnapra már hősipka borította a Kömöge tetejét, s december közepén egy éjszaka kétarasznyi hó hullott, beterített mindent, s mesevilágot varázsolt a környékre.

Hurrá! - rohantunk vissza az ablaktól, s sarokba dobva az iskolatáskát, lázasan kezdtük szőni a szünidei terveket. Kertünk vége a hegyek lábáig nyúlt, s kukoricacsutkát cipőnkre kötve vígan siklottunk a havon. Csúszkálással, ródlizással telt az idő, s este, mikor a konyhában egybegyűlt a család, hallgattuk az öregek szavát, apám, Márton tréfálkozásait, a világ gondját, s körülfogott bennünket anyám szerető gondoskodása.

Kezdetét vette a sütés-főzés, a készülődés. Hamarosan itt a karácsony.

S mikor apánk egy este azt mondta, hogy másnap levágjuk a disznót, tudtuk, már csak napok vannak hátra, s esténként leszakítva a leveles naptár lapjait, mi, gyerekek, lestük azt az egyre közelebb kerülő piros betűs számot. Már a szánkózás sem volt az igazi, s amíg a férfiak az udvarban tettek-vettek az állatok körül, mi néztük a konyhaasztal köré kuporodva az anyám keze alól kikerülő mézes figurákat, cukordíszeket, apró meglepetéseket.

Titkolózni nemigen lehetett, nem is volt rá szükség. Őszinte világ volt a miénk, tiszta szándékú, egyszerű szavú.

Úgy mondták otthon: karácsonykor Jézust várjuk, hogy eljöjjön hozzánk, készülünk, hogy méltónak találjon minket. S az igazi ajándékok ezek az esték voltak, amikor a család összehajolva, gyerekek és szülők közös izgalmaival, tréfálkozással az eljövendő nap örömeiben készülgetett.

Egy este, hogy apám elfújta a lámpást, Dorka húgom odasúgta anyjának:

Anya, ugye a Mennyországban is így telnek az esték?

Anyám igenére már tudtuk, eljön Ő hozzánk, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Aznap szépet álmodtam, angyalok seperték a havat a behavazott utcán.

Egy meglepetés azonban mindig volt. A fa. Ezt mindig apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyerekek sehogy sem értettük, hogyan kerül oda az asztalra, csak lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben alakot öltő karácsonyfát.

A várt reggelen apám szokás szerint fogta a fejszéjét, felvette hótaposó csizmáját, s mikorra mi előkészülődünk a meleg dunyhák alól, már csak imbolygó alakját láttuk a hegynek tartva a fehér hómezőben.

A fát még az ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie fel a hegyekbe, de ezt az utat minden évben megtette, talán neki is le kellett tenni a gondokat, kóborolni a csendes, behavazott tájon. A hó érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt-ott állatnyomokat látott. A fagy megdermesztette a fákat, bokrokat, s tündérvirággá varázsolta az erdőt. A Kömöge alatt vitt az útja, aztán fel egy dombtetőre, majd végig a gerincen. Megismerte a helyet. Az ősszel itt kaszáltak egy réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki, s képzeletében már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Ott is volt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyők oltalmában. Két csapásra kivágta, majd kicsit megpihenve belakmározott tarisznyájából, amelyet anyám varrt neki, s elindult visszafelé. A megindult hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen. Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával ugyancsak különös látvány lehetett.

De ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut is alig hagyta el. S mikor arról beszélt az unszolásunkra, hogy volt egyszer Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember. Leért a völgybe, s már erőt szürkült az idő, mikor elérte a falu első házait.

A hegyek alatt, a forrásnál - hova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekekkel vízért -, kis ház állott. Egy öreg juhászé volt, kit, mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban - mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított.

Rossz érzés fogta el apámat a behavazott udvar, a setét ablakok láttán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra és benyitott a házba. Pista bácsi az ágyban feküdt.

Mi van magával? - kérde apám, ahogy meggyújtotta a világot.

Beteg vagyok, Márton - mondta az öreg. A kályha hideg volt.

Mindjárt befűtök. Zsófi majd holnap hoz meleg levest meg kóstolót.

Kiment a fészerbe, fát keresett. De csak a hó alatt talált nyirkos, korhadt fadarabokat, így a feladat reménytelennek látszott. Aztán pillantása az ajtónál lévő fára esett. A tuskóra tette a kis fenyőt, s nyagot fohászokodva apróra hasította.

Lassan pattogni kezdett a tűz, s fenyőillat töltötte be a kicsi házat. Pista bácsi megkönnyebbedett.

Akkor holnap - mondta apám búcsúzóul.

Már nagyon vártuk őt. Nehéz lépteit hallva izgalom vett rajtunk erőt. Végre mindannyian együtt vagyunk idehaza.

Mikor pillantásunk fehér arcára esett, csak annyit gondoltunk, milyen hideg lehet, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének. Anyám néhány szót váltott apámmal, majd ünneplőbe öltözve ültünk le a konyhában, s kezdődött, amit úgy vártunk. Apám ölbe vett bennünket, s szokásunk szerint mesélni kezdett egy idegen országról, egy házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszélt a rokonokról, a barátokról, a nélkülözőkről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot. Aztán énekelni kezdtünk, s mikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott

voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol.

Könnyes szemmel, kérdőn néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz hajoltak, szemükben megcsillant a gyertyák fénye.

Találkoztam az úton Vele, elkérte a fát, én meg odaadtam neki, hiszen nem illik egy kérést Tőle megtagadni.

Szavai megnyugtatóan csengtek. Anyám, hogy a csend feszültségét feloldja, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket.

Boldog karácsonyt mindenkinek - mondta, és behozta a gőzölgő levest.

(Garay András)

Alföldi Géza:

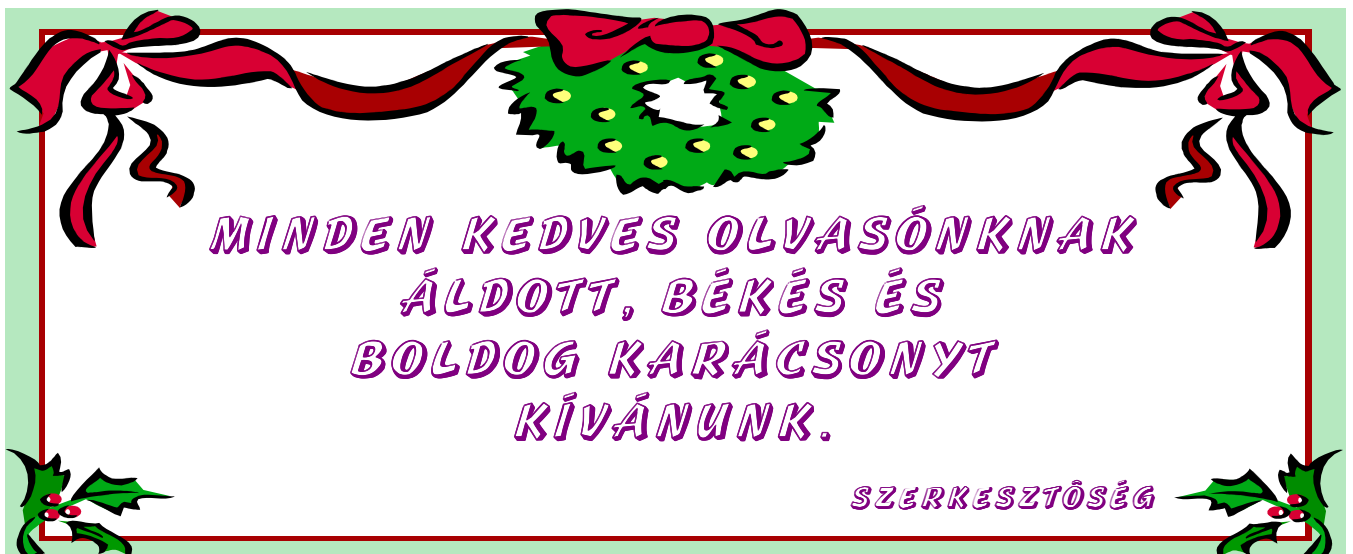
KRISZTUS LEHAJOLT

Hulló hó fátylán át igézett a hold
Mosolya ezüst-sugár
s a kopottan is sudár
jegenyékre szerelmesen hajolt.

A havas réten egy árva nyúl mosdott.
Nem figyelt, észre sem vett.
S míg a nyár éneke lett,
messziről egy öreg harang bongott.

Babonás, különös télészaka volt.
Álltam egy kereszt tövén,
s fázós, topogós fölém
kitárt karjával Krisztus lehajolt.

(Budapest, 1937)

Guci ünnepi receptjei

Felhő szelet:

Hozzávalók:

- 2,5 dl víz,
- 15 dkg zsír,
- 20 dkg liszt,
- 5 tojás
- 1 l tej,
- 3 vanília puding,
- 20 dkg Rama,
- 20 dkg porcukor,
- fél l tejszín

Elkészítés:

A tésztához:

2,5 dl vizet, 15 dkg zsírral felforralunk, aztán 20 dkg lisztet teszünk bele.
Kicsit főzni, majd levenni. Egyenként 5 db tojást jól elkeverünk benne
Két lapot sütünk zsírpapírozott nagyobb tepsin / majdnem gáztepsi /. A zsírpapír tetejét is
kicsit kenjük meg zsírral és akkor könnyedén lecsúszik
200 fokos sütőbe kb: 25 percig sütjük

Krém:

1 l tejből, 3 vaníliás pudingporból krémet főzünk, ha kihűlt, 20 dkg rámával 20 dkg
porcukorral, vaníliával összekeverjük.
fél l tejszínt habbá verünk (Én hullalát használtam és ebbe nem raktam cukrot)
A habból egy keveset teszünk a vaníliás krémbe is.
Rétegezve összeállítjuk: lap–krém–tejszínhab–lap.

(Összeállította: Ocskó Sebastian)

Jó étvágyat!

Kalendárium

December 11.

SZENT I. DAMAZUSZ PÁPA

Róma, 305 körül +Róma, 384.

Damazusz valószínűleg 305 körül született Rómában. Liberius pápa diakonusa volt, akit hűségesen elkísért a számkivetésbe is, ahova Constantius császár üzte a pápát. Liberius halála után, 366-ban viharos pápaválasztásra került sor, amelynek következményei beárnyékolják Damazusz pápaságának első felét. Egy kis csoport ugyanis először egy Ursinus nevű diakónust választott meg pápának, és ez a Santa Maria in Trastevere-templomot tette meg „székhelyévé”. Egy sokkal nagyobb csoport rövidesen Damazuszt emelte Péter székébe, s ő a lateráni bazilikát foglalta el. Ursinus és Damazusz hívei között összecsapásokra került sor. Egy alkalommal az egyik templom volt a csatatér, s többen meg is haltak. Damazuszt emiatt a város prefektusa bevádolta, de később fölmentették a vád alól.

Damazusz idejében zárult le az ariánusokkal folytatott hitvita, maguk az ariánusok sok apró pártra oszlottak. A szentháromságtan és a krisztológia kérdései a keleti teológusok – főképp Szent Atanáz, Nagy Szent Vazul, Nisszai Szent Gergely és Nazianzi Szent Gergely – munkássága során tisztázódtak, s Damazusz elfogadta a tanításukat. Nagy Theodosius (379--395), akinek személyében a niceai hitvalláshoz hű császár került a keletrómai birodalom élére, 380-ban rendeletet adott ki, amellyel fölszólította a birodalom összes keresztényeit, hogy csatlakozzanak ahhoz a hitvalláshoz, amelyet az igazhitű püspökök személyes aláírása hitelesít, köztük Damazuszé is.

Hit dolgában teljesen egyetértett az I. konstantinápolyi zsinattal (381), joghatósági intézkedéseiben azonban már talált kifogásolnivalót. E zsinat harmadik kánonja ugyanis úgy határozott, hogy az új császárváros, Konstantinápoly püspökének elsőbbsége van az alexandriai és az antiochiai püspökkel szemben. E két régi, kiemelkedő fontosságú püspökség védelmében Damazusz zsinatot hívott össze Rómába, és 382-ben újra megalapozta ezek rangját az egész Egyházban azáltal, hogy fölleleveníttette a püspökségek „Péter-féle” rangsorát. Ennek értelmében a római egyháznak az összes többi püspökséggel szemben elsőbbsége van, mert Rómában halt meg a két apostolfejedelem, Szent Péter és Szent Pál, és sírjuk is ott van. A második helyen Alexandria áll, mert ezt a püspökséget Péter apostol parancsára Márk alapította, aki Péter tanítványa volt. A harmadik helyen áll Antiochia, mivel itt mind a két apostolfejedelem működött. Konstantinápolynak a második helyre történő besorolását – azzal a megindokolással, hogy császári város – Damazusz

határozottan visszautasította. Ez a döntés nagyban hozzájárult a római püspökség tekintélyének növekedéséhez. Ettől kezdve honosodott meg a pápák szóhasználatában a „Sedes Apostolica – Apostoli Szentszék” megjelölés.

E fejlődéssel azonos irányban hatott a pápának az a törekvése, hogy előtérbe helyezze a latin nyelvet. A szentmisében kötelezővé tette a latin használatát, s csak a Kyrie maradt meg a korábbi görög nyelv hírmondójának. Ez a rendelet magával hozta, hogy a szentmise olvasmányai számára gondoskodni kellett a Szentírás megfelelő latin fordításáról. A feladattal Damazusz Szent Jeromost bízta meg, aki pápasága utolsó két évében a titkára volt, s aki a halála után a feladatot végre is hajtotta.

Damazusz pápa nagy érdeme a vértanúk tiszteletének fölélesztése. Sok feledésbe merült vértanú sírfeliratát maga készítette el vers formában, és nagyon szép írással kőbe vésette, majd elhelyezték a vértanúk sírján. Különös gondot fordított Szent Lőrinc vértanú diakónus tiszteletére; minden bizonnyal tőle származik a gondolat, hogy Szent Lőrinc Róma városának patrónusa legyen.

Jó kapcsolatot tartott fenn a város világi vezetőivel. Ezekben az években nagy vita folyt, hogy a szenátus üléstermében – tekintettel arra, hogy a szenátorok többsége keresztény – megtűrhető-e a pogány Victoria istennő oltára. Ráadásul az ősi szokásoknak megfelelően a szenátus üléseinek kezdetén erre az oltárra áldozati adományokat helyeztek el. A kérdést a Milánóban élő császár elé terjesztették, s Ambrus közvetítette az ügyet. A császár úgy határozott, hogy az oltárt véglegesen távolítsák el a teremből. Damazusz jóban volt a még pogány prefektussal, Praetextusszal is, aki egyszer jókedvében így szólt: „Ha megválasztanának Róma püspökévé, azonnal megkeresztelkednék!”

Ennek ellenére Damazuszt egész pápasága alatt sok rágalom érte. Mindez azzal a ténnyel állt összefüggésben, hogy akkoriban sok asszony és leány tért meg a római arisztokrácia családjából, és vagyonukból bőkezűen adakoztak az Egyház céljaira. Mivel pedig a pápa a kezébe került javakból nem csupán a karitatív szolgálatokat fedezte, amelyek egyébként nagyon jól meg voltak szervezve a városban, hanem a templomokat ékesítette, s méltó környezetet teremtett a vértanúk sírjai köré, ellenségei a „dámák fülcimpája” csúfnévvel illették.

Ahhoz azonban Damazusz túlságosan energikus volt, hogy a püspökökkel és a teológusokkal ne támadjanak súrlódásai. Egyesek második Szent Atanázként magasztalták, mások ellenben becsmérlően gondolkodtak és nyilatkoztak róla. Nem szolgált a pápa öröme, hogy Nazianzi Szent Gergely elhagyta kisázsiai püspökségét és átment a konstantinápolyi székre. Úgy ítélte meg, hogy ez ellentétben áll az Egyház hagyományos gyakorlatával, és túrhetetlennek tartotta a püspökök

törekvését a tekintélyesebb székhelyek felé. Nagy Szent Vazullal sem volt teljes az összhang. Mindketten másként gondolkodtak és beszéltek a teológia kérdéseiről, s más jellegű kérdésekben sem voltak azonos állásponton. Ezért nem túlságosan kedvező és jóindulatú Vazul véleménye a pápáról.

Damazusz 384. december 11-én halt meg. A Via Ardeatina mentén akart nyugodni. Nem akart a Callistus-katakomba pápasírjai között sírhelyet magának, inkább a családi sírboltba kíváncszott. Anyjának, Laurenciának, a nővérének, Irénének és saját magának külön sírboltot készíttetett. Maradványait később bevitték a városba.

Amit Damazusz pápáról a források elmondanak, annak alapján egy föltűnően energikus, tetterős ember rajzolódik ki előttünk, aki minden erejével harcba szállt a Niceában megfogalmazott hitvallás megőrzéséért. Hivatkozva a Péternek adott ígéretre: „Te Péter vagy, és én erre a kősziklára építem Egyházamat” (Mt 16,18), a pápaság tekintélyének növeléséért többet tett minden elődjénél.

Fáradhatatlan volt a liturgia rendezése és a vértanúk tisztelete dolgában. Személyes jámborságáról a források hallgatnak, még csak következtetési támpontokat sem adnak.

Ünnepe a 11. században terjedt el az egész Egyházban.

Néhány jelentéktelennek látszó, de hiteles adat alapot ad ahhoz, hogy fölidézzük a szent pápa életének néhány jelenetét.

A titkár csöndesen lépett be a pápa dolgozószobájába. Jeromos mindig pontosan érezte, mikor nem zavarja a pápát, akit urának és barátjának is tekinthetett. A pápa egyszerre volt érzékeny, költői lélek, akire a pillanatok nagy hatással voltak, s ugyanakkor az Egyház távolba tekintő kormányosa nagy tervekkel. Jeromos ezúttal gondolkodás nélkül sietett a fehér ruhát viselő, ősz pápa felé, aki elmélyülten tanulmányozott egy iratot, de a léptek zajára csodálkozva föltekintett.

„Örvendj, atyám – kiáltotta feléje Jeromos –, ma beteljesedett régi kívánságod! Éppen a katakombáktól jövök, szemtanúja voltam, hogy a munkásoknak sikerült szabaddá tenniük a katakomba bejáratát, miután csigákkal, nagy erőfeszítések árán eltávolították a hatalmas köveket. Rendelkezésed megsokszorozta a munkakedvüket!”

„Való igaz, ez jó hír számomra, és te tudod a legjobban, hogy mennyire szívemen viselem a katakombák ügyét” – felelte a pápa, majd az ablakhoz ment, ahonnan messzire ellátott a város fölött. S inkább magának, mint művelt titkárának mondta: „Igen, a mi ősi Rómánk elvesztette a fényét. Az atyák erényeit erőszakos tettek és hazugságok tépázták meg. Igaz, atyáink pogányok voltak, de sok nemes lelkű ember élt közöttük. Az utóbbi években számtalan a keresztséget kérő ember, de többen keresték a külsőséget, mint a hit elevenítő erejét. Nekem is tapasztalnom kellett, hogy az állítólagos keresztények a pártviszály idején

milyen hévvel támadtak Péterre, és hogyan ontottak vért a szent helyeken. Mennyire más volt, amikor még száz esztendővel ezelőtt is vértanúk vére folyt ebben a városban. Csak a hit elerőtlenedése válthatta ki azt, hogy megfélemedkezzenek a vértanúk sírjairól, s hogy a leomló épületek még a katakombák bejáratait is eltorlaszolják. Ez lett a gyümölcse annak a szabadságnak, amelyet az Egyház mindössze két emberöltő óta élvez!”

„Túl szigorúan ítéled meg korunkat – próbálta félbeszakítani Jeromos –, hiszen éppen most vált lehetővé az újrakezdés. Te összegyűjtötted a vértanúk nevét, az életükre és vértanúságukra vonatkozó följegyzéseket, és szép verseket írtál róluk. Most már szabaddá vált az út is, amely a földalatti sírokhoz vezet a hívőket. Hívnod kell az embereket ezekre a szent helyekre, és a vértanúkra való emlékezés föl fogja éleszteni bennük a hitet, és példát vesznek majd az állhatatosságra is!”

A pápa hálás mozdulattal tette kezét titkára vállára, aki nemcsak munkatársa, hanem lelki barátja is volt: „Igen, ennek így kell lennie, de azt is el kell mondanunk, hogy a vértanúk sírja csak jel, fölhívás, figyelmeztetés, és nem több. Az imádás egyedül Istent illeti. Hiszen én is bizonyos vagyok abban, hogy nagy dolgok fognak történni. Miként a vértanúk kiontott vére magvetés volt, úgy a sírjaik körül bontakozó tisztelet is új élet forrása lehet az Egyházban. Sokan közülük olyan fiatalok voltak, amikor odaadták az életüket! Gondolj csak Lőrincre, Pongrácra vagy Cecíliára. Úgy hiszem, Isten általuk |zeni: az Egyház ifjúságának ereje nem halt ki, hanem újra elevenné válik, ha úgy fogunk hinni, mint ők. Ezt kell a mi kortársainkban is tudatossá tenni!”

Még azon a napon, délután pápai hírvivő kopogtatott Furius Dionysius Philokalus kőfaragó mester ajtaján, és jelentette, hogy a pápa föl fogja keresni. Ez a közismert kőfaragó mester és művész már korábban is megörvendezettette a finom ízlésű Damazuszt különböző alkotásaival. A hírvivő szava szerint ismét munkát és megbecsülést várhat a pápától.

Az előre jelzett órában meg is érkezett a pápa néhány klerikus kíséretében a műhelybe, ahol nyers márványtömbök és félig kifaragott szobrok sora állt. A pápa és a művész szívélyesen üdvözölték egymást, majd Damazusz kivett a diakónusa kezében lévő pergamentekercsek közül egyet, kigöngyölte, és a mester elé terítette: „Nézd csak Philokalus! Verseket írtam pápa elődeimről és a vértanúkról. Csak a te művészkezed alkalmas arra, hogy ezeket a sorokat kőbe vesse és megörökítse az utókor számára. A márványod ragyogó, s a vésőd úgy dolgozik, mint a legszebben dolgozó írnok tolla! Hirdesd velem együtt Isten csodálatos tetteit, amelyeket a vértanúban vitt végbe akkor, amikor legyőzhetetlen szeretetét a szívükbe véste. A kőtáblák a vértanúk sírját fogják ékesíteni, de kérjük Istent, hogy a mi nevünket is írassa be az élet könyvébe!”

(Összeállította: Kiss Gábor)

Egy templom hirdetőtábláján

(Anekdóta)

Egy templom hirdetőtábláján következő olvasható:

„Tudjátok, hogy a **Tál család** hány tagja tartozik plébániánkhoz?

Először is az öreg **Dik Tál**, aki mindent irányítani akar, aztán ott van **Protes Tál** bácsi és fivére **Szabo Tál**, akik folyton ellenszegülnek és mindent meg akarnak változtatni. A húguk, **Irri Tál**, nyughatatlan bajkeverő két fiával **Inzul tállal** és **Molesz Tállal** együtt.

Valahányszor felmerül egy új kérdés, **Hezi Tál** és felesége, **Vege Tál** várni akar vele még egy évet.

Aztán ott van Imi Tál, aki folyton arra törekszik, hogy a mi közösségünk pontosan olyan legyen, mint az összes többi. **Affek Tál** néni túl sokat képzel magáról. Iker öccsei, **Garan Tál** és **Han Tál** pedig hamis ígéretekkel próbál új tagokat csalogatni a hozzánk.

De azért nem minden családtag rossz. **Asszisz Tál** testvér például kifejezetten segítőkészen, intézi az egyházi ügyeket. A dúsgazdag üzletember nagybácsi, **Invesz Tál** anyagi hozzájárulására mindig lehet számítani.

A remek politikai érzékkel megáldott **Reprezen Tál** kiválóan képviseli a közösség ügyeit diplomáciai körökben.

Az elkötelezett **Agi Tál** nővér élen jár az apostolkodásban. **Medi Tállhoz** bármikor fordulhat átgondolt és megnyugtató tanácsért, a szertartásokon az egyházi énekeket pedig **Kán Tál** dalolja, zenész fivére **Trombi Tál** (a kamasz **Mu Tál** átmenetileg nem énekel vele.)

Sajnos a múlt év során három családtaggal is kevesebben lettünk: két unokatestvér, **Dezer Tál** és **Konver Tál** áttért más vallásra, a kilencven éves **Exi Tál** néni pedig végelgyengülésben elhunyt.

Koma Tál testvérünk disznóvágás utáni kóstolóit továbbra is szívesen fogadjuk.”

(Forrás : www.cursillo.hu) (Összeállította: Kiss Gábor)

Viccek:

Karácsonykor a nagymama vízipisztolyt ajándékoz az unokájának. A lánya dühösen fordul a nagyihoz:

- Anya, hogy vehettél neki ilyen ajándékot?! Már nem emlékszel, mennyire dühös voltál, amikor a vízipisztolyunkkal mindent összefröcsköltünk?

A nagyi elmosolyodik:

- Dehogynem, nagyon is...

Mi az élet 4 szakasza?

1. Amikor elhiszed, hogy van Mikulás.
2. Amikor már nem hiszed el, hogy van Mikulás.
3. Amikor te vagy a Mikulás.
4. Amikor úgy nézel ki, mint a Mikulás.

Két öregúr találkozik az utcán. Az egyik boldogan motyogja, hogy megnősült, elvett egy 20 éves lányt.

- Megőrültél? Olyan fiatal kislányt?

- Hát tudod, benne kerestem a tavasz tündérét.

- Jó, jó, de ő mit keres benned - dohog a barátja -, a Télapót?

A zsidó mikulás elmegy az óvodába. Kirakja az ajándékait és így szól:

- Na, gyerekek, lehet vásárolni.

Óvodások beszélgetnek:

- Milyen karácsonyfátok van?
- Műanyag.
- És járt nálatok a Mikulás?
- Igen, de az se volt igazi.

Két rendőr elmegy az erdőbe, hogy karácsonyfát vágjanak maguknak. A térdig érő hóban gázolva órák hosszat keresik a megfelelő fenyőfát, de nem találják. A nap lenyugszik, feltámad a jeges szél, a távolban felvonyít valami állat.

Az egyik rendőr odafordul a másikhoz:

- Na, ebből nekem elegendem van! A legközelebbi fát kivágjuk, akár fel van díszítve, akár nincs!

- Hallom, letartóztatták a férjedet.

- Igen. Az idén túl korán kezdte meg a karácsonyi bevásárlást.

- Hogyan? Hiszen már majdnem Karácsony van!

- Úgy értem, mielőtt még az üzlet kinyitott volna...

Rejtvény!!!

A rejtvény feladvány megfejtése a vízszintes 1. alatt található.

Vízszintes

1. Tuniszi méltóság
4. Rege
8. Katonáság
11. 'Elmerültek, mint az ... a nagy vizekben' (2Móz 15)
13. Hatalmában tart
14. Zug
16. Dromedár
17. Férfi becenév
18. Bolti alkalmazott
19. Modulokból többféleképpen összeállítható bútor
21. „Az Ő utai gyönyörűséges ..., és minden ösvényei békesség” (Péld 3)
23. „A ... csúfolódó, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs” (Péld 20)
24. Tévesen jegyzett
25. Vörös angolul
27. Az életkörülmények alakulása
30. Hegy Libanon mellett (Én)
33. Fővárosa Szöul
37. „Én vagyok ..., az igazság és az élet” (Jn 14)
39. Simeoni főember, Amásia fia (1Krón 4)
41. Állati fekhelynek használt szalma
42. Élesít
43. Noé unokája (1Móz 10)
44. Sérülése
45. „mintegy sebesen ... szélnek zendülése” (ApCs 2)
46. Saharaim felesége (1Krón 8)
47. A léviták előljárója volt (Neh 11)
49. Dávid apja (1Sám 16)
51. Egyiptom
52. Börszín
56. Dávid Jairból való főembere (2Sám 20)
59. Kiegészít
62. A midiánita Czúr lánya (4Móz 25)
63. Hajította
65. Jármű
67. „ha egy ... lép fel reá, összezúzza köveinek falát” (Neh 4)
69. Dél-Amerikai hegység
70. Gyomai nyomda
71. Maran ... (1Kor 16)
72. Város Júdában (Józs 15)
73. Talajművelő eszköz
74. Információ

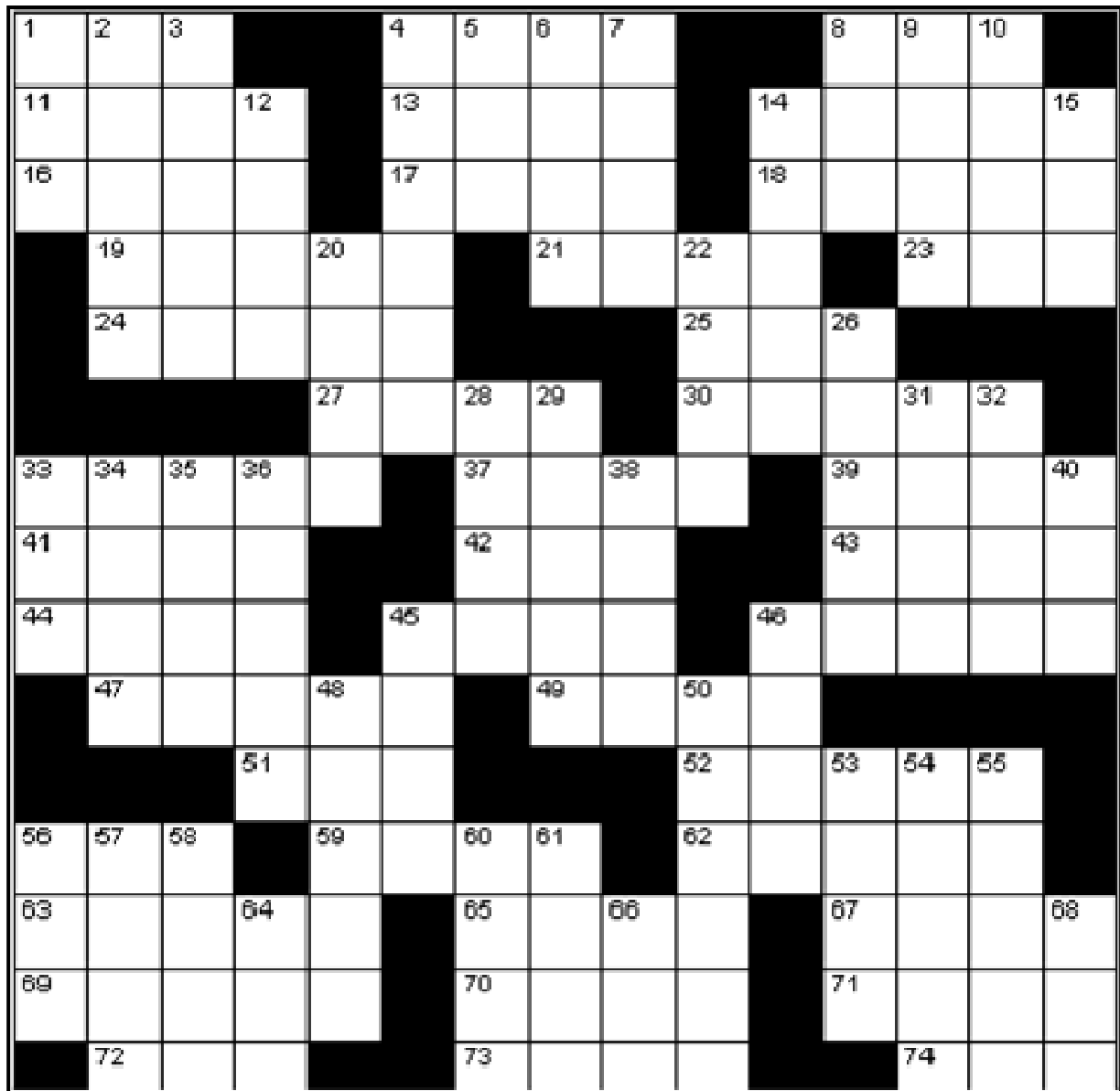
Függőleges

1. Vessző
2. Ab ovo
3. „Aki...tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé” (Zsolt 103)
4. Index
5. Spanyol és román autójelzés
6. Kis Sámuel
7. Válogatott, színe-java
8. Krisztus követőinek jelképe
9. Egyiptomi
10. Thólának, az Izráel bírójának nagybátyja (Bír 10)
12. Bátorkodik megtenni
14. Hámor fia (Bír 9)
15. ...-Asán, simeoni város (1Sám 30)
20. Albert..., Pest megyei nagyközség
22. „Aki a szelet nézi, nem vet az, és aki a sűrű fellegekre néz, nem...” (Préd 11)
26. Pesztra
28. Pálthi, a kiküldött kém apja (4Móz 13)
29. Község a Szerencsi dombságon
31. „Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, ... azt a nyomorúságnál jobban szereted” (Jób 36)
32. E városnak is királya lett Isbóset (2Sám 2)
33. Kaptár
34. Orosz férfinév
35. Férfinév becézve
36. Női név
38. ...-untalan
40. Júda királya volt (1Kir 15)
45. Férfi felsőruha
46. „Ime a ... az ajtód előtt áll” (Jak 5)
48. "Mély víz az ember szájának beszéde, buzgó ... a bölcsességnek kútfeje” (Péld 18)
50. Olyan méretű
53. Káleb leszármazottja, Jéter apja (1Krón 4)
54. A zsidók egyik szálláshelye a pusztában (4Móz 33)
55. A Manassé törzséből való Semidának fia (1Krón 7)
56. Női név
57. Síkság
58. Lévitá, Malluk fia (1Krón 6)
60. Bevonó anyag
61. Európai nagy folyó
64. Tengeri hal
66. A tellúr és a foszfor vegyjele
68. Ara betűi keverve

Rejtvény!!!

Elnézést kérünk, de az előző számunkban hibásan jelent meg a rejtvény. Így helyes megfejtés sem érkezhetett.

A rejtvényre adott megfejtéseiket **november 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre helyes megfejtést sajnos nem küldtek:

A novemberi rejtvényünk helyes megfejtése:

„s a szeplőtelen élet az igazi agg kor.”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja

Szerkesztette: Ábrahám Judit, Börcsök Eszter, Kiss Gábor, Ocskó Sebastian, Szűcs Judit

Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert

Lektorálta: Liszkai Tamás plébániai kormányzó

E-mail: csodatevo@citromail.hu